

Такъв е животът или съкровище в двореца

Образи преди сътворението, взривът, който го представя, необходимото убийство, което трябва да бъде прието , за да се появи живот, въвеждат в света на Ода Жон, който тя споделя с нас в изложбата си „Сърцевина“ в НХГ Двореца, София от 23.11.2018 г. до 13.1.2019 г. Изложбата се осъществява по покана на Надежда Джакова, която курира събитието.

Който не беше чувал за Ода , вече трябва да се е осведомил. Голямата инсталация в балната зала на Двореца „Всичките наши тела“, която се развива като хепънинг беше споделена в медиите. Засега предимно в жълтите, където от смесването на лъжи и полуистини оставаш с горчив вкус и доза омерзение. Да, в съвременното изкуство всеки зрител довършва творбата в зависимост от капацитета си.

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2310824669141489&set=a.2030188950538397&type=3>

Светът на Ода Жон съдържа образи на хаос, образи на симбиоза, която е форма на недиференцирани състояния. Части от тела, свързани по начин, който може да бъде определен като чудовищен, плашещ, странен, необичаен. На по- дълбоко ниво това е образ на свързаност, на обединение. Известно е , че когато в труден момент призовеш майка си, това е вербализация на идеята за предродилното състояние на симбиоза в утробата, в което си се чувствал защитен и сигурен. Или носталгия по Рая, в който всичко е едно.

Двойка, 2012, маслени бои върху платно, 190 x 280 см
© Ода Жон

Раждането е взрив, който е обозначен с плач, рев, вик. От първия миг усещаш, че ще бъдеш сам, че все повече ще се отдалечаваш от цялостността. Ще трябва да изминеш много дълъг път, за да обединиш наново разцепеното си съзнание. Да разбереш всички фрагменти от твоя живот, които макар че на пръв поглед изглеждат несвързани, те водят по път на постигане на обединяване на разум и чувства, на съзнавано и несъзнавано, на дух, душа и тяло.

Без наименование, 2008, маслени бои върху платно, 270 x 400 см

© Ода Жон

Без наименование, 2008, маслени бои върху платно, 270 x 500 см

© Ода Жон

Не е лесно да приемеш живота, с всичко което той предлага. По митологията съдим, че това не е било толкова трудно в древността, колкото на съвременния човек, който въоръжен с достиженията на науката (различно достъпни за всеки индивид) е изоставен да решава сам екзистенциалните си проблеми. И не на последно място въпросите за социална справедливост.

В древните митове, различно за отделните географски локации е описано първоначалното убийство, в следствие на което се появява животът. Случайно или преднамерено убиват митичен бог или богиня и неговото / нейното тяло в пряк или преносен смисъл става храна за хората. Ритуално тези сцени за били периодично разигравани, в тях са участвали т.н. потомствени жертви. Това са хора, които знаят, че животът им ще бъде пожертван и които преживяват като особено чест този факт. В съвременността, такива образи също съществуват и са подчинени на разнообразни идеологии.

Но трудно приемаме факта, че за да си жив трябва да изядеш нещо друго, което също е живо. В картините си Ода Жон изважда навън органите ни, които са вътре в тялото. Пробита е повърхността и потъваме в дълбокото, в телесното от което се състоим също. Нарисувани са реалистично, съчетани са нелогично. Съдържат ужасяващото, но начина , по който четката гали органите задава желание за помирение , за приемане на живота, такъв, какъвто е.

Да, такъв е животът!

Цветя, 2015, маслени бои върху платно, 160 x 130 см

© Ода Жон

Аделина Попнеделева